

Femalien metanyelv textúrák

VOL.III.

(részletek)

*

A Yin Terralien asszociációs mező szociológiai nyelve

Az evolúciós törzsféjlődés *Yin* és *Yang*-ra való elkülönülése – az élőlényfejlődés kordában tartásának érdekében létrejött hibajavítások összehasonlító adatrenovációja során – két elkülönült speciest: egy-egy önálló agystruktúrát alakított ki.

Mindkettő verzióknak megvannak a maga száználmas jellemzői, de – miután az egyikhez – nem szándékosan – tartozván – úgy véljük, a megvalósult Másik Nem világérzékelése – éppen biológiai összetettségénél fogva – egy “költőibb” irányulaton vett a valóság kezelésének dekódolása során. Az így kialakult nyelv fogalmi megközelítései az eszközhasználatban is megnyilvánuló sajátos ergonomia kialakulásához vezetett. Ennek egyetemessége az egész bolygó felszínén értelemszerűen azonos.

Íme egy evolúciós lét ivaros karakterű metanyelvének egy rövid időszakból véletlenszerűen kiragadott szociológiai példái, melyek létjogosultsága éppoly kevésbé megkérdőjelezhető, mint a Biblia, avagy a költészet nyelvének valóságleíró és azt megképző ereje.

Vagy igen

*

Nők Lapja. 2020. -5. Januar 29.

„Sok terhet lepakoltam”

A Katona József Színház kávéházának üvegén keresztül meglesem. Szébb, mint valaha. A tea gőze fátylat von az arca elé, töprengve belemosolyog, és hiába ülnek körülötte az asztaloknál, titkon rá-rápillant-va, nem hagyja zavartatni magát. Derűs, és feltűnően nyugodt. Nyoma sincs a rebbenékenységnek, folyamatos éberségnek és belső vibrálásnak, ami pedig oly jellemző rá. Valami megváltozott.

- Szia! **Jól nézel ki, szuper a hajad.**
- Most jövök a fotózásról.

- Milyen volt?

- Kellemes és főleg gyors. **A fotós nagyon jól improvizált, és az engem ellazít.**

Hamar megtaláltuk azt, ami még természetesen hat, ugyanakkor van benne valami, amitől különleges. Ez lesz a címlapfotó! (Lelkesen mutatja a képet a telefonján.)

- Gyönyörű. Szereted, ha fényképeznek? Azért kérdezem, mert legutóbb, amikor beszélgettünk, elejtettél egy félmondatot arról, hogy **nem vagy elégedett az arcoddal.**

- **Képzeld, azóta megszerettem!** Mikor is ültünk le utoljára? Fél éve, több is talán. Most azt érzem, jó vagyok így, ahogy vagyok. Semmi problémám az arcommal, magammal, nem szeretnék semmin változtatni. **Pedig régebben azon gondolkodtam, megoperáltatom az orromat, hátha akkor többet hívnak filmszerepekre. De mára elfogadtam magam.**

- Mégis, mi történt?

- **Végre rátaláltam a középpontomra.** Olyan derűs nyugalom szállt meg, ami számomra teljesen ismeretlen, és nagyon jó. Gyerekkorom óta élt bennem valami bizonytalanság, leginkább a létezés bizonytalanságának nevezném. Talán a szüleim, a harcaik, az egész színházi lét, ami nyilván nem a gyerekneveléshez van szabva. De felesleges visszafelé mutogatni, oldd meg, felnőtt vagy! Mostanra sikerült.

- Tudom, hogy egy ideje komolyan jógázol.

- Nagy szerencse, hogy rátaláltam a jóga filozófiájára. **Miközben az ember végzi ezeket a gyönyörű, ősrégi mozdulatokat, szép lassan letisztul benne minden.** Kész önismereti túra. Alázatra tanít önmagaddal és a többi emberrel szemben. **Segített, hogy ne mindig én legyek a saját fókuszomban,** és el tudjam engedni ezt a sokszor terhes dívaságot. Kinyitott egy kaput, ami végre kivezetett a színház zárt világából, amibe gyerekkorom óta be vagyok zárva. Sokáig kergettem magam. Hogy valójában ki vagyok én. Eddig mindent a szüleim mintájára csináltam, nem is ismertem mást, de éreztem, hogy ezek a minták sok mindenben gátolnak engem. Nem volt elég önbizalmam ahhoz, hogy felvállaljam magam. Mára azonban sok mindent elengedtem, a megfelelési kényszereimet, a mintáimat, azt, hogy újra és újra bebizonyítsam a világnak, hogy jó vagyok. Ha ezt mind elengeded, akkor egyszer csak képes leszel arra, amin korábban görcsöltél.

- Tartasz még nyilvános jógaórákat itt, a kintinban?

- **Egy ideig szüneteltek, mert időközben lett egy kiskutyám,** és reggelenként őt kell sétáltatnom. Nem mintha bánnám, mindig is nagy kutyás voltam, és nagyon élvezem ezeket a reggeleket és estéket. Hihetetlenül kitisztul közben a fejem! Ezek a kötelező énidőim. De most úgy döntöttem, újra felveszem a fonalat, és vasárnap délelőttöként ismét tartok jógaórát, bárki jöhet. Azelőtt néha negyvenen is összegyűltünk, alig fértünk el. A foglalkozás másfél órán keresztül tart, és a végére mindig beiktatok egy elengedés-meditációt, amin sokan elsírják magukat - én is majdnem. A relaxáció alatt hangosan mondom, hogy mit engedjünk el. Mindazt, amit az előbb felsoroltam, és

még hozzátenném, hogy az ideális partnerről alkotott képünket is. Fogadjuk el a mellettünk élőt olyannak, amilyen! És ahogy elképzeljük, hogy a nyomasztó dolgok, amelyekről szabadulni szeretnénk, egyszer csak, mint a léggömbök, felrepülnek, az valami katartikus érzés.

- Te el tudod fogadni a gyermeked apját olyannak, amilyen?

Mondjuk, XXX esetében ez nem lehet nehéz. Nagyon jó barátok vagyunk XXX-val. Imádom a humorát, és azt, hogy mindent meg lehet vele beszélni. Másképp lát, mint én, és mindig ad egy új szempontot, amelynek hatására sikerül más szemszögből ránézni a dolgokra. Ennek ellenére... most egy kicsit bizonytalan vagyok, hogy beszéljek-e erről a nyilvánosság előtt, de hát előbb-utóbb úgyis kitudódik, szóval elfáradt a házasságunk. Hosszú ideje gondolkodunk rajta, mi legyen, és nagyon lassan haladtunk ebben a dologban, mert mindketten nagyon féltünk az elválástól. Mostanra azonban megerősödünk annyira, hogy képesek vagyunk intelligensen, békében elengedni egymást. Tizenkét éve vagyunk együtt, itt találkoztunk és szerettünk egymásba a XXX-ban. Látod, én ebben is követtem a szüleim mintáját. Két jó színész egy színházban egymásba szeret, és gyerekük születik.

- Mára nyugalom lett úrrá rajtam. Sokat dolgoztam magamon, és most, hogy megszerettem ezt az embert, aki vagyok, mintha folyamatosan ajándékokat kapnék, szakmailag és emberileg egyaránt. Iszonyú magasságokat és mélységeket járok be.

- Az, hogy végig énekelni kell, nem zavar?

- Apu is kérdezte ezt, pontosabban azt, hogy más-e énekelve játszani. Nehéz megválaszolni. Végül azt feleltem, nem más, csak több időt igényel. Mert amikor a darabban a férjem azt vágja a fejemhez, hogy „soha többé nem akarlak látni” -most csak mondtam valamit, nem szó szerint idéztem -, meg kell várnom, míg az áriája végére ér, és csak azután engedhetem szabadjára az érzelmeimet. Illetve adagolnom kell a reakcióimat. Tudniillik én nagyon aktív vagyok, idegesítően gyors, nem tudom kivárni, amíg a másik is odaér. Annak idején az osztálytársaimat majd megörjítettem ezzel. Most is belekotyogtam pusztán segítő szándékkal valamibe, amihez semmi közöm nem volt, és ebből lett egy kis feszültség.

A darab egyébként egy nő kálváriája. Egy sztárműsorvezetőről szól, aki a televíziós műsorvezetés meg a magas beosztású férje kedvéért lemondott a színészetéről. A férfi azonban megcsalja, mire ő drogozásba és ivásba menekül, keresi a szabadsághoz vezető utat. Persze tragikus a végkifejlet.

- Fogadtál meg valamit az új esztendőre?

- Nem. A fogadalmaimat is elengedtem. Sok terhet lepakoltam a vállamról 2019-ben, és megpróbálok ebben az évben kevesebbet gyűjteni a batyumba. Igyekszem elfelejteni a megfelelési kényszereimet, és kevesebbet foglalkozni azzal, mások mit

kisebbit találsz. A szépséges külső burok rímel arra, hogy rengetegen ismernek, reflektorfényben élek és mosolygok, mint a fekete hajú matrjoskám. Á benne lakó kisebb babát, a vidám, de tépelődőbb éneket egy szűkebb közösség ismeri, a tanárain, a munkatársaim, a kedves barátaim. A következő, még kisebb baba már csak a családom számára ismerős, mert ő a boldog, energikus korszakai mellett mer elkeseredni, és időt hagy a fájdalmak feldolgozására. Őt is szeretem. De sokáig nem kedveltem a legparányibb matrjoskát, egy kicsi fekete babát. Azt gondoltam, nincs szükségem rá, mert ő a bánataimat, kudarcaimat, életem nehéz fordulóit jeleníti meg. Ám hiába mesterkedtem, hogy kiiktassam az életemből, rá kellett jönnöm, erre a fekete babára kell a legnagyobb szeretettel gondolnom. Mert ha elfogadom, sőt, dédelgetem őt, akkor már képes vagyok felülemelkedni a szorongásaimon, és jut szabad vegyértékem a kíváncsiságra, a tanulásra, a szeretetre.

- Szerintem eljutottál idáig.
- Emiatt gondolom, hogy mostanában érik be sok befektetett munkám gyümölcse, az arató korszakomat élem. Csakhogy kevés aratni, vetni is kell, lakadatlanul! Számomra ez a tanulás. Aztán tíz év múlva megint jöhet egy nagy aratás. Ettől gyönyörű az élet!

Psychorvos story

2001. szeptember 11-én repültek be a terroristák által eltérített repülők a World Trade Center két toronyépületébe. Érdekes volt ez a nap.

Éppen analízist végeztem egy friss diplomás lánnyal, aki akkor fejezte be az egyetemét. Délután itt ült az irodámban, már vagy egy jó órája beszélgettünk a bekapcsolt magnó mikrofonja előtt. Éppen arról mesélt, hogy már három vagy négy éve szeretője egy vállalkozónak, aki 50 év fölött jár. Egy sítúrán jöttek össze. A pasas nő, gyerekei vannak, nem akar elválni. Tulajdonképpen nem is tetszik neki, mert csúnya meg buta és agresszív, ráadásul veri is... Nem is értem, mennyi nő van, aki mindezt elviseli.

A lány belelendült, elmesélte, hogyan szokta őt megalázni, ütni, verni... Ekkor megszólalt a telefonom. Már nem emlékszem, hogy barátom vagy kollegám volt-e, aki szólt, azonnal kapcsoljam be a CNN-t, mert egészen elképesztő dolgok történnek. Kikapcsoltam a magnót, bekapcsoltam a televíziót, akkor már keményen füstölt a Világkereskedelmi Központ. Majdnem napra egy évvel azelőtt jártam a tetején.

Döbbsentem néztem, hogy mi történik. Aztán jött a második repülő. Nem is nagyon figyeltem erre a fiatal lányra, csak néztem magam elé. Jézus, Mária, mi van itt? Ki fog törni a harmadik világháború? Nem volt még világos, hogy itt eltérített gépekről van szó.

Ezekben a döbbenetes pillanatokban a lány megszólalt, és azt kérdezte: „Nem folytatjuk?”

Mondom: „Dehát talán most tör ki a harmadik világháború, minden összeomlik. Nem zavarja?”

Erre mit mond?

Hogy azért kéne folytatni, mert most még az eszében van, hogy hol tartottunk.

Közöltem vele: „Ott tartottunk, hogy összeverik magát, de az a torony meg éppen most omlik össze.”

Erre maga elé néz, és azt mondja: „Lehet, hogy ott kéne hagynom?”

Kérdem: „Kit?”

„Hát ezt az embert.”

Nyolc éve történt, de máig emlékezetes marad ez a nap.

